

HET KERSTGESCHENK
door Van de kleine Dina
BETSY.

NIJKERK, G. F. CALLENBACH.

Het Kerstgeschenk van de kleine Dina.

EEN KERSTVERHAAL

DOOR

B E T S Y.

TWEDE DRUK.

NIJKERK
G. F. CALLENBACH.

I.

WAARIN WIJ KENNIS MAKEN MET JUFFROUW
ELSINK EN ANDERE PERSONEN.

Op een der grachten van de groote, volkrijke stad A. stond het huis, waar juffrouw Elsink woonde.

Des Zondags, tusschen een en twee uur, kon men haar altijd in de ruime tuinkamer aantreffen, omringd door een groepje kinderen, die zij op dat uur om zich heen verzamelde, om hen met het Woord des levens bekend te maken en hun te spreken over den lieven Heiland, den Vriend van kinderen. Sedert die engelenboodschap: „Ziet, ik verkondig u groote blijdschap, namelijk, dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere,” tot haar hart was gekomen, was het haar grootste lust geworden ook zelve op haar eenvoudige wijze eene verkondigster dier blijde tijding te zijn, en het heerlijk Evangelie, dat ons spreekt van een rijken Heiland, die arm is geworden, om ons daardoor voor de eeuwigheid rijk te maken, ook aan anderen te brengen. Bovenal waren het de kinderen, die haar aantrokken; misschien wel, omdat zij zich nog zoo gaarne in den tijd verplaatste, waarop zijzelve nog een kind was, en aan den schoot van haar vrome moeder zulke gezegende lessen leerde voor dit en het volgend leven, waarvan zij reeds zoo vele heilzame vruchten had mogen plukken.

Juffrouw Elsink had die kleinen lief en bevond zich gaarne in hun midden. Zij waren dan ook ordelijk en stil, en kwamen even gaarne als zij ontvangen werden; en als een bewijs harer tevredenheid wilde zij het hun bij gelegenheid van het Kerstfeest weer eens recht aangenaam maken.

In de laatste weken echter was haar klein troepje niet

voltallig geweest. Een van haar liefste scholierijtjes, Dina Hakfeld, was sedert eenigen tijd ziek. Dina was een klein, tenger meisje van tien jaar, dat op de Zondagschool den Heere Jezus had leeren kennen en liefhebben. Zij had een zachten, stillen aard, en zeide doorgaans zeer weinig; doch wanneer juffrouw Elsink over de liefde des Heilands sprak, kon zij aan de blijde uitdrukking op dat kindergezichtje en aan den helderen glans der oogjes duidelijk bemerken, dat het voor de kleine niet slechts klanken waren, maar dat zij er werkelijk deel aan had, en dat de koesterende stralen der goddelijke liefde ook dat kinderhartje verwarmden.

Juffrouw Elsink ging haar kleine zieke dikwijls bezoeken, en was niet zelden verwonderd over de groote mate van geduld en tevredenheid, die zij bij het lijdende kind, ook temidden harer pijn, aantrof.

„Ach, juffrouw,” zei vrouw Hakfeld, toen zij weer eens naar haar kwam zien, „ik kan er niet aan denken wat het zijn zou, als ik mijn kleine meisje eens moest missen. U weet niet wat zij voor mij is. Zij ziet er wel min uit voor haar jaren, maar zij is toch zoo handig in alles, dat ik er dikwijls verbaasd over sta. Ik ben soms heele dagen uit werken, maar dan zorgt zij voor alles zoo goed, alsof ik het zelf deed. Mijn man vindt zijn eten op zijn tijd; zij past op de twee kleintjes; en als ik 's avonds moé thuis kom, vind ik alles in orde. Ben ik verdrietig, zooals dat wel eens gaat, dan weet zij mij altijd op te beuren. Zij vertelt mij trouw over, wat zij 's Zondags bij u hoort, en leert den kleintjes haar liedjes zingen. Zij zingt het liefst van den hemel. Ach! ik denk, dat zij er wel spoedig heen zal gaan; en wat zal ik dan zonder haar beginnen?”

Juffrouw Elsink deed zooveel mogelijk haar best om de bedroefde moeder te troosten, door haar te wijzen op den Heer, Die eene hulp en toevlucht in benauwdheid is, en verliet haar toen met de belofte spoedig terug te komen.

„Nu moest ik meteen maar even bij Koba Vonk aangaan,” dacht zij bij zichzelf. „Het is wel ver uit den weg, maar anders komt er deze week wellicht niet van; en ik ben toch nieuwsgierig, waarom zij er de twee laatste Zondagen niet geweest is.

Zij ging dus verder, geheel vervuld met de gedachte aan de lieve, kleine Dina, die zij tot haar spijt dezen keer niet had kunnen spreken, daar het kind sliep, en zij volstrekt niet wilde dat men haar wakker maakte. Maar haar bezoek was toch niet vergeefs geweest; want zij had een vertroostend en opbeurend woord tot de arme moeder kunnen

spreken, dat de vrouw zichtbaar had goedgedaan; en voor de kleine zieke een heerlijken tros druiven achtergelaten, hetgeen een ware verkwikking voor haar was.

Na vele nauwe, morsige straten te zijn doorgegaan, stond zij eindelijk stil voor de woning van baas Vonk, den metselaar. Eerst dacht juffrouw Elsink dat zij zich vergiste; want het huisje zag er nu geheel anders uit, dan toen zij er het laatst geweest was; maar na nogmaals goed gekeken, en zich overtuigd te hebben, dat aan den eenen kant nog dezelfde bakker woonde, klopte zij aan.

„Woont baas Vonk hier, meisje?” vroeg zij aan een slordig gekleed kind, dat de deur opende, en dat zij daar vroeger nooit gezien had.

Het kind schudde ontkennend het hoofd.

„Baas Vonk?” riep achter uit het huisje een ruwe mannenstem, „die heeft hier wel gewoond, maar je zult hem nu niet gemakkelijk meer vinden!”

„Is hij verhuisd?” vroeg juffrouw Elsink.

„Verhuisd . . . verhuisd . . .” herhaalde de man, die inmiddels naar voren was gekomen. „Nu, als je 't zoo noemen wilt. Hij is dood, weet je!”

„Dood!” riep juffrouw Elsink verschrikt uit. „Is hij dan ziek geweest? Ik heb er niets van geweten.”

„Wel, iemand hoeft toch niet altijd eerst ziek te zijn om te sterven,” antwoordde de man. „Hij is met een mand steenen boven van een ladder gevallen, en voor dood opgenomen. Maar er was toch nog leven in. Zij hebben hem naar het ziekenhuis gebracht, en daar moet hij den volgenden dag gestorven zijn.”

„Ach, hoe ongelukkig!” zei juffrouw Elsink. „En wanneer is dat gebeurd?”

„Wel, dat zal zoowat een paar weken geleden zijn,” was het antwoord.

„En waar is zijn dochtertje gebleven?”

„Ja, hoor eens, juffrouw, meer weet ik er niet van; dus ik kan er niet meer van zeggen ook. Misschien weten de bureu je er meer van te vertellen.” En met een niet zeer beleefd „goeden dag,” keerde de man zich om, en ging weer naar binnen aan zijn werk.

Bij den bakker vernam juffrouw Elsink, dat het ongeluk 's Maandags vóór veertien dagen had plaats gehad; en dat het kleine meisje, bij gebrek aan familie of vrienden, door een arme buurvrouw van de overzijde in huis was genomen, die daarvoor met algemeen goedvinden de oude meubelen gekregen

had, die nog in de woning van den metselaar aanwezig waren, nadat de huisbaas de beste er van in beslag had genomen voor de achterstallige huur van het huisje.

„Dus kan ik Koba aan den overkant vinden?” vroeg juffrouw Elsink.

„Nu niet meer, juffrouw,” antwoordde de bakker. „Die vrouw is verhuisd; maar waar zij is gaan wonen, weet ik niet. De menschen verhuizen hier zoo dikwijls, dat men er geen oog op kan houden.”

„Ach, dat spijt mij,” sprak juffrouw Elsink. „Denk gij dat het kind het goed bij haar heeft?”

„Daar durf ik geen ja of neen op zeggen, juffrouw,” zei nu de bakkerin, die intusschen ook in den winkel was gekomen. „Wij hielden ons nooit veel met die vrouw op. Ik heb al zoo dikwijls tot mijn man gezegd: die vrouw lijkt me niets. Maar ik spreek niet gaarne kwaad van de menschen, weet u,” vervolgde zij, met een gezicht, dat reeds genoeg zeide, ook al voegde haar mond er niets meer bij.

In het fruitwinkeltje ontving juffrouw Elsink nog ongunstiger berichten aangaande de buurvrouw van den overkant; en na ook daar nog tevergeefs naar hare tegenwoordige woonplaats gevraagd te hebben, keerde zij met een bedrukt hart huiswaarts.

Men behoeft niet eerst ziek te zijn om te sterven. Deze woorden, straks zoo onnadenkend door dien onverschilligen man uitgesproken, hadden op juffrouw Elsink een diepen indruk gemaakt. „Die man sprak waarheid,” dacht zij bij zichzelf, „al scheen hij zelf het gewicht er niet van te beseffen. En toch, hoeveel menschen wachten op een ziekbed, om zich dan eerst tot den Heer te wenden, in plaats van Hem in hunne gezonde dagen te zoeken, en hunne frissche krachten in Zijn dienst te besteden.” En met huivering dacht zij er aan, of die arme baas Vonk wel bereid zou zijn geweest, toen hij zoo onverwacht werd opgeroepen om voor den Heer te verschijnen. Van hem dwaalden hare gedachten onwillekeurig weer naar haar kleine vriendin, die daar nu zoo kalm en rustig op haar ziekbedje lag, omdat zij wist, dat, als zij van de aarde werd weggenomen, de engelen haar brengen zouden naar het Huis daarboven, waar ook voor haar eene plaats was bereid door den Heiland, dien zij hier reeds zoo liefhad. Toen dankte zij den Heer met haar gansche hart, dat ook zijzelve in dat groote voorrecht deelen mocht, en Hij zijn intrek ook in haar hart had genomen; en eindelijk bepaalden zich hare gedachten bij de arme Koba, en wat er van het weesje worden zou, overgelaten aan eene vrouw, van wie zij, na

de ontvangen inlichtingen, toch niet veel goeds verwachtte.

Toen zij, zoo denkende, in eene der drukste straten gekomen was, voelde zij op eens dat er zachtjes aan het zakje van haar mantel getrokken werd. Oogenblikkelijk stak zij haar hand in het zakje, om zich te overtuigen of haar beursje, dat zij even tevoren, bij het verlaten van een winkel, daar geborgen had, er nog inzat. Tot haar niet geringen schrik bemerkte zij, dat dit niet het geval was, en terstond begreep zij wat er was gebeurd. De een of ander had haar waarschijnlijk het beursje in den zak zien steken, en het er behendig weten uit te lichten. Zij bleef een oogenblik staan om rond te zien; maar daar zij aan den eenen voorbijganger al even weinig bemerken kon als aan den anderen, en niemand van die allen haar bijzonder verdacht voorkwam, bleef haar niets anders over dan zonder beurs haar weg te vervolgen.

De verschillende ontmoetingen op dezen tocht hadden haar treurig gestemd, en in deze stemming bereikte zij hare woning. Het leed van anderen ging haar altijd zeer ter harte, vooral wanneer zij niets kon doen om daarin te voorzien. Maar zij wist tot Wien zich in alle omstandigheden te wenden; en na n het gebed, voor zichzelf en anderen, raad en troost te hebben gezocht, keerde hare stille opgeruimdheid spoedig terug, en zette zij zich met nieuwen ijver aan het naaiwerk, dat zij vóór het Kerstfeest gereed wilde maken, om het dan onder de kinderen te kunnen uitdeelen.

II.

VOOR DE POORT DES HEMELS.

Niet lang nadat juffrouw Elsink dien morgen vrouw Hakfeld verlaten had, was Dina ontwaakt. Zij had toen een paar uren rustig wakker gelegen; maar tegen den middag kreeg zij weder een aanval van koorts, die haar zeer afmatte; en toen deze zich 's avonds met vernieuwde hevigheid herhaalde, was het duidelijk zichtbaar dat nu ook haar laatste krachten haar gingen begeven.

In angstige spanning stonden de ouders bij het bed van hun lieveling, en moesten met gebroken harten het lijden van hun kind aanzien, zonder dat zij bij machte waren dit te verzachten. Vrouw Hakfeld had gaarne juffrouw Elsink nog eens laten roepen, maar het was reeds zoo laat dat zij er niet toe durfde besluiten; en ook haar man raadde haar aan, liever tot den volgenden morgen te wachten. Dat het dan mogelijk te laat zou zijn, daaraan konden en wilden geen van beiden denken, al vreesden zij het ook.

„Moeder,” vroeg het kind, na een korte sluimering; „is het al Kerstmis?”

„Neen, lieveling, nog niet. Over twee weken pas.”

„O, dan heb ik het zeker gedroomd. Ik heb de engelen hooren zingen, dat mooie lied, dat zij bij de herders in het veld zongen, toen de Heere Jezus geboren werd. Zij wenkten mij, en vroegen of ik met hen meê wilde zingen, want dat ik het toch ook geleerd had. Ik zei dat ik het wel graag doen zou, maar dat ik het u en vader eerst vragen wilde, en toen werd ik wakker.”

Zij was vermoeid van het spreken, en lag eenige oogenblikken stil.

„Zij komen terug!” riep zij opeens weer. „Hoort toch eens! Hoort eens hoe mooi! Mag ik gaan, moeder?”

„Mijn dierbaar kind!” klaagde vrouw Hakfeld, buiten zichzelf van droefheid, „ga je ons dan toch verlaten? Ach, wat moet ik zonder je beginnen!”

„De Heer blijft bij u, moeder,” troostte de kleine met zwakke stem, „Hij zal wel voor u zorgen, en voor vader ook.”

Weder lag zij een tijdlang stil, terwijl vrouw Hakfeld de kleine handjes in de hare hield. De brekende oogjes waren vol liefde op hare ouders gericht; en met een uiterste krachtsinspanning en lange tusschenpoozen zeide zij:

„O, lieve vader en moeder heb den Heer toch lief, dan zullen wij eens allen weer bij elkaar in den hemel zijn. — Wilt u Jantje en Rika ook naar de Zondagschool laten gaan, als zij wat grooter zijn, en hun veel van den Heere Jezus vertellen? — En wilt u juffrouw Elsink goeden dag voor mij zeggen, en haar zeggen dat ik naar den hemel ben gegaan? — Vraag of zij het ook aan al de kinderen op de Zondagschool vertellen wil. — O, laat hen ook den Heer liefhebben, dan zullen zij ook eens in den hemel komen.”

Toen sloeg het stervende kind de oogjes naar boven, en een blijde glimlach vertoonde zich op haar gelaat.

„O, wat een licht!” riep zij eensklaps. „De hemel is open! — Alles is licht! — Luister! luister . . . !”

Daarna sloten zich de oogen, en de ademhaling, die hoe langer hoe zachter was geworden, hield eindelijk geheel op.

De vader bleef met stille smart zijn kind aanstaren; en de arme moeder hield onder luid geroep de koude handjes nog steeds in de hare geklemd, als vreesde zij haar schat voor hare oogen te zien verdwijnen; maar, schoon het lichaam daar nog lag, het zieleke had zij niet kunnen tegenhouden; dat was door de engelen weggedragen, en lag nu veilig geborgen in Jezus schoot.

Juffrouw Elsink was zeer bedroefd, toen baas Hakfeld haar den volgenden morgen vroeg de treurige tijding kwam brengen, van den dood van zijn dochttertje. Zij had wel niet veel hoop op hare beterschap gehad, maar dat het einde zoo spoedig daar zou zijn, en zij de kleine Dina niet levend meer zien zou, had zij bij haar laatste bezoek toch niet gedacht. Zoodra zij kon, begaf zij zich naar de welbekende woning met de kleine, heldere venstertjes, waardoor zij gewoon was een paar vroolijke kinderkopjes toe te knikken, doch die nu gesloten waren.

„Wel, wel,” sprak zij, toen zij binnentrad, en haar oog vol deernis de betraande aangezichten der ouders ontmoette, „zoo gauw had ik het niet verwacht.”

„Ach, neen! juffrouw; wij ook niet,” zei vrouw Hakfeld. „Zij was gisteren morgen nog zoo tamelijk wel. Kort nadat u weg was, is zij wakker geworden, en heeft toen nog zoo smakelijk van de druifjes gegeten, die u voor haar hadt meêgebracht. Maar 's middags is het erger geworden, en 's avonds verminderde zij zóó, dat ik nog komen wilde om het u te zeggen; maar het was al zoo laat, en ik hoopte dat zij er vandaag nog zijn zou. Maar zij is heengegaan, mijn lieve kind.”

„Hadt het maar gedaan,” hernam juffrouw Elsink. „Ik had haar zoo gaarne nog eens gezien. Heeft zij nog iets gesproken?”

„O, ja! juffrouw. Zij is zoo heerlijk heengegaan. Zij heeft ons als het ware voor de poort van den hemel gebracht.”

„Maar zij is binnengegaan en heeft ons buitengelaten,” sprak de vader somber.

„Maar gij zult haar eens volgen, zoo gij slechts haar geloof bezit,” antwoordde de dame op vriendelijk troostenden toon.

„Haar Zaligmaker wil ook de uwe zijn; en als gij zijn eigendom zijt, zal Hij voor u ook eenmaal diezelfde hemelpoort openen, waardoor uw kind thans is binnengegaan. Hij heeft

gezegd: *'Al wat de Vader Mij gegeven heeft zal tot Mij komen. En dat geloof wil Hij u op uw gebed schenken.'*

Daarop verhaalden de ouders haar onder veel tranen al de bijzonderheden omtrent de laatste levensuren van hun kind.

Juffrouw Elsink was zeer aangedaan, zoowel door de smart der ouders als door hetgeen zij van de kleine vernam, en niet het minst door de boodschap, die zij voor haar en de kinderen der Zondagschool had achtergelaten. Zij las hun een gedeelte voor uit Gods Woord over het Vaderhuis met zijne vele woningen, Joh. 14, en sprak hun naar aanleiding daarvan nog vele vertroostende woorden toe, waarna zij een hartelijk afscheid van hen nam, om vervolgens naar haar eigen woning terug te keeren.

III.

WEDERGEVONDEN.

Ongeveer eene week later stond juffrouw Elsink op een morgen voor haar raam. Het was weer Zondag geweest, en weer was Koba niet verschenen, en juist dacht zij er over of zij het kind wel ooit terug zou zien, toen zij eensklaps op den hoek der gracht iets opmerkte, dat bijzonder haar aandacht trok. Terstond verliet zij het venster, en haastig de kamerdeur openende, riep zij tot haar dienstmaagd:

„Mietje! je moest eens gauw de gracht afloopen, en zien of je dat arme meisje kunt inhalen, dat daar zooveen op den hoek stond. Zij heeft een mandje bij zich. Ik dacht dat het Koba Vonk was, maar ben er niet zeker van. Toe, loop eens gauw, en als zij het is, breng haar dan vooral hier.”

Mietje liet terstond de punt van haar schort zakken, en liep zoo hard zij kon de deur uit. Zoodra zij den hoek omsloeg zag zij het bedoelde meisje staan, en bemerkte aanstonds dat het Koba was, ofschoon zij het aan haar vuile kleeding niet zou gezegd hebben. Het kind scheen er zelf verlegen mede te zijn, want nauwelijks had zij Mietje in het oog gekregen, of zij verschool zich achter een wagen, om zoodoende niet door haar opgemerkt te worden. Maar het hielp haar niet veel, want

Mietje kwam regelrecht op haar af, met de boodschap dat de Juffrouw haar liet roepen. Koba toonde evenwel weinig lust om mede te gaan, en na een langen, mistroostigen blik op haar morsige kleeren geworpen te hebben, bleef zij volstandig weigeren een voet te verzetten. Maar Mietje liet zich niet zoo spoedig afschepen, en slaagde er eindelijk in, het meisje te bewegen met haar te gaan, zeggende, dat zij het zich zeker niet beklagen zou. Schoorvoetend volgde de kleine haar nu, en bleef toen met neergeslagen oogen staan op den drempel van het huis, waar juffrouw Elsink reeds gereed stond haar te ontvangen.

„Wel, Koba! ben je daar? Wat ben ik blij dat ik je zie!” was haar eerste welkomstgroet; en haar gelaat toonde duidelijk dat zij dit meende. „Ik heb van het ongeluk gehoord, dat je getroffen heeft, mijn arm kind,” voegde zij er met warme deelneming bij. „Waarom ben je het mij niet eens komen vertellen? Ik weet het pas sedert de vorige week: en het speet mij zoo, dat ik niet wist waar je te vinden.”

Het kind had onder deze toepreek de oogen nog geen enkele maal opgeslagen, en evenmin een woord gesproken.

„Kijk me eens aan, Koba?” ging zij vriendelijk voort. „Wij zijn immers oude kennissen?” En het kind zacht tot zich trekkende, zeide zij: „Kom, vertel mij eens alles wat er met je gebeurd is, sedert ik je het laatst gezien heb.”

Maar nog kwam er geen antwoord.

Met innig medelijden liet juffrouw Elsink haar oog op het meisje rusten, dat daar zoo sprakeloos en in gescheurde kleeren vóór haar stond. 't Is waar, dat Koba er gewoonlijk nooit zoo zindelijk en knappes uitzag als de andere kinderen. Het was haar duidelijk aan te zien, dat zij niet gekleed en verzorgd werd door de hand eener moeder; maar zoo haveloos als nu had zij het kind toch nog nimmer gezien. Ook getuigden haar magere, bleeke wangen, dat zij in de laatste weken meer dan ooit kennis had gemaakt met kommer en gebrek, en dit alles versterkte juffrouw Elsink in de meening, dat er van de buurvrouw die haar had opgenomen, niet veel goeds voor haar te wachten was.

„Heb je honger, Koba?” vroeg zij na eenige oogenblikken.

Dit éene woord was voldoende om het arme kind aan het spreken te krijgen. Zij sloeg de oogen op en antwoordde:

„Ja juffrouw.”

„Zet je mandje dan hier maar in de gang neer en ga dan eens meê,” hernam de dame, terwijl zij met haar naar de keuken ging, en haar aan de tafel dicht bij het vuur

plaatste, waar zij haar een paar dikke boterhammen en een kopje warme koffie voorzette.

„Smaakt het, Koba?” vroeg juffrouw Elsink weder, toen zij zag hoe gretig het een na het ander in de maag van het kind verdween.

„Ja juffrouw.”

„Waar woon je tegenwoordig?”

„Op het Beukenhofje, juffrouw.”

„En wat is er in het mandje, dat je bij je hebt?”

„Garen en band, juffrouw; en zeep en spelden en nog meer dingen. Ik moet dat alles verkoopen voor de vrouw, bij wie ik woon.”

„Is zij arm?”

„Niet zoo heel arm, maar zij zegt dat ik mijn eigen kost moet verdienen, dat zij mij anders niet houden kan.”

„En verkoop je nog al veel?”

„Soms wel, juffrouw, en dan verdien ik veel ook, want ik mag het niet goedkoop geven; maar het gaat niet altijd even goed.”

„En wat doe je met het geld, dat je verdient?”

„Dat moet ik aan vrouw Jasper geven.”

„En dan krijg je toch zeker een goed maal eten, als je veel verdiend hebt?”

„O neen! niet veel meer dan wanneer ik weinig heb verdiend.”

„Is zij anders nog al een vriendelijke vrouw?” vroeg juffrouw Elsink verder, schoon zij vooruit het antwoord wel raden kon.

Het kind zette een paar verbazend groote oogen op, als verwonderde het haar, dat men het woord „vriendelijk” met den persoon van vrouw Jasper vereenigen kon, en antwoordde:

„O neen! juffrouw; zij is nooit vriendelijk, en zelfs heel boos als ik weinig geld thuis breng; en dan krijg ik soms geen eten ook.”

Juffrouw Elsink zuchtte. Zij had nu ook gaarne iets naders omtrent Koba's vader willen vernemen; maar toen zij zag hoe bedroefd dit de kleine maakte, wilde zij daar voor het oogenblik niet verder over spreken.

„Arm kind,” sprak zij, „ik merk wel dat je tegenwoordig een treurig leven hebt. Ik heb je wel eens gezegd, dat er in den Bijbel staat: Mijn vader en mijne moeder hebben mij verlaten, maar de Heer zal mij aannemen. En ook: Roep Mij aan in den dag der benauwdheid, Ik zal er u uithelpen. Denk je daar nog wel eens aan?”

„Neen, juffrouw,” was het antwoord.

„Dat moet je toch doen, mijn kind. De Heer alleen kan

ons troosten en helpen. Klaag Hem maar gerust al je nood. Waarom ben je in geen drie Zondagen bij mij geweest?"

"Vrouw Jasper wilde mij niet laten gaan, juffrouw. Maar ik had het toch wel kunnen doen, want ik loop 's Zondags haast den heelen dag op straat; maar ik durfde niet met die vuile, gescheurde jurk. Daarom wilde ik straks ook eerst niet bij u komen."

"En waar is dan het jurkje, dat je vroeger aanhad? Dat zag er toch zoo slecht niet uit."

"O, neen, juffrouw; maar dat draagt het meisje van vrouw Jasper nu, en ik heb haar oude gekregen. Haar moeder zegt dat deze goed genoeg voor mij is, en dat de menschen mij niets geven zouden als ik een betere aan had."

De tranen kwamen juffrouw Elsink in de oogen bij de gedachte aan de ellende, waarin het arme weesje thans verkeerde.

"Zou je weer willen komen als je een betere jurk hadt?" vroeg zij.

"Ja, heel graag, juffrouw," was het antwoord.

Toen verliet juffrouw Elsink de keuken en trad haar kamer binnen. Zij opende de kast, waarin de Kerstgeschenken lagen, die zij voor de kinderen gereed had gemaakt, en nam er een der pakjes uit. Het was een warme jurk, die zij voor de kleine Dina Hakfeld bestemd had. "Zij heeft die niet meer nodig," sprak zij in zichzelf, terwijl zij nogmaals het kleedingstuk beschouwde, dat zij met zooveel zorg voor haar klein vriendinnetje genaaid had. "Zij is nu bekleed met het lange, witte kleed, dat alle gezaligden in den hemel dragen." En met stille vreugde dacht zij aan de heerlijkheid, die dat kind nu smaakte; en hoe groot die toch wel zijn moet in vergelijking van het leed en de droefheid dezer aarde.

"Dit zal Dina's Kerstgeschenk aan het arme weesje zijn," dacht zij, toen zij weer in de keuken kwam, en zich tot Koba wendende, sprak zij:

"Zie eens Koba, wat een mooie, warme jurk! Die moet je nu tenminste 's Zondags dragen. Ik zal vrouw Jasper gaan vragen, je naar de Zondagschool te laten gaan, dan behoeft ge het niet stil te doen; en haar zeggen, dat ik verlang, dat je deze jurk draagt."

Maar terwijl zij zoo sprak, vroeg zij zich af, wat het eigenlijk baten zou, of zij vrouw Jasper dit al zeide. Dit was immers nog geen reden dat die vrouw het zou doen. En dwingen kon zij haar niet. Ware het dus niet wenschelijker een geheel ander verblijf voor het meisje te zoeken, waar zij een betere

opvoeding kon genieten? Maar waarheen zich te wenden? Dat bleef de vraag, want in een weeshuis kon zij niet worden opgenomen. Voor het oogenblik althans wist juffrouw Elsink er geen antwoord op.

"Kom!" vervolgde zij tot Koba, "nu moeten wij maar eens dadelijk zien of zij je past. Ik denk dat ik haar wat langer zal moeten maken, maar dat is spoedig verholpen."

De kleine zag de jurk met een paar begeerige oogen aan. Zij scheen echter weinig lust te gevoelen de oude uit te trekken, en wilde daarom de nieuwe maar over de andere aandoen.

"Neen, dat gaat niet," zei juffrouw Elsink, terwijl Mietje hartelijk begon te lachen. "Eerst moet die oude plunje uit. Kom, Miel help maar even."

Terwijl Mietje de weinige knopen der versleten jurk van achteren losmaakte, hield Koba de armen stijf over de borst gekruist; maar toen de mouwen aan de beurt kwamen en zij dus wel genoodzaakt was de armen uit te steken, hoorde men eensklaps een hard voorwerp op den grond vallen. Het kind werd rood, en raapte het terstond op; doch niet voordat beiden het gezien en herkend hadden. Het was juffrouw Elsinks eigen beursje, dat men haar de vorige week ontrold had. De dame ontstelde eenigszins, toen zij daar zoo onverwacht haar wettig eigendom in de handen van Koba zag, want zij raadde nu terstond wie de dader was geweest, alsmede de reden waarom het meisje zoo onwillig was om het oude kleedingstuk voor het nieuwe te verwisselen. Zij liet dit echter niet blijken, en wenkte Mietje dit evenmin te doen.

"Dat is, dunkt mij, niet de gemakkelijkste plaats om een beurs te dragen," sprak zij tot het bedremmelde kind. "Hoe kom je aan dat mooie beursje, Koba?"

"Dat is, — dat heb ik gevonden, juffrouw," antwoordde Koba, die nu nog heviger kleurde.

"Maar als je zoo iets vindt, moet je het niet houden. Er zijn plaatsen, waar men gevonden voorwerpen brengen kan, om ze zoo doende weer aan den rechten eigenaar te doen toekomen. Maar dat wist ge misschien niet. En waar heb je het gevonden?"

"Op de markt, juffrouw," zei Koba, zonder haar oogen op te slaan.

Juffrouw Elsink was innig bedroefd over het gedrag van het meisje, dat nu door leugens haar bedreven kwaad zocht te bedekken. Toch kon men zien dat zij er nog niet in volleerd was, daarvoor was zij te zeer met de zaak verlegen. Zij zag haar ernstig aan, terwijl zij vroeg:

„Koba, spreek je de waarheid?”

Er volgde geen antwoord.

„Koba,” zei juffrouw Elsink ernstig, „mij kunt ge wel bedriegen, maar, je weet, Daarboven is er Een, die alles hoort en ziet. De Heer weet hoe je aan dit beursje gekomen zijt, en hoort ook wat je er van zegt. Nu zal ik het je nog eens vragen. Heb je het gevonden?”

Het kind bedekte haar gelaat met beide handen en begon te schreien, maar antwoordde niet.

„Kom, Koba,” hernam de dame, „zeg mij maar alles. Wij zijn nu alleen. Mietje is er niet. En de handen zacht van het betraande gezichtje verwijderende, en haar vriendelijk in de oogen ziende, zeide zij nogmaals: „Kom, zeg het mij maar. Hoe ben je er aan gekomen?”

„Ik heb het gestolen, juffrouw!” snikte het meisje. „Ik heb het uit den mantelzak van eene dame gehaald!”

„Arm kind, waarom heb je dat gedaan?” vroeg juffrouw Elsink op een toon van diep medelijden.

„Ik had zoo'n honger, juffrouw. Ik had den heelen vorigen dag geen eten gehad, omdat ik geen geld thuis had gebracht; en toen kon ik het niet langer uithouden. Ik was zoo flauw, en had nog niets verkocht. Ach! was ik nog maar bij vader!” En het kind schreide zoo, dat haar geheele lichaam er van schokte.

„Arm kind!” herhaalde juffrouw Elsink met tranen in de oogen, terwijl zij de kleine tot zich trok, en den arm om haar heen sloeg. „Dacht je er dan niet aan, dat stelen zonde is? Waarom hebt je den Heer niet om brood gevraagd? Hij zou het je zeker gegeven hebben.”

„Ik heb er niet aan gedacht, juffrouw.”

„Zou je die dame nog herkennen, als je haar zag?” vroeg juffrouw Elsink, toen Koba een weinig bedaard was.

„Neen, juffrouw; ik heb haar gezicht niet gezien. Het regende, en zij liep onder een parapluie. Ik liep achter haar, en zag haar juist het beursje in den zak steken. Ik ging toen dicht langs haar heen, en haalde het er stil uit, terwijl geen mensch het zag; en toen liep ik, zoo gauw ik kon, een klein dwarsstraatje in, waar wij juist bij waren.”

„Ja, Koba, nu geloof ik dat je de waarheid spreekt. Je kunt mij dus niet zeggen wie de dame was?”

„Neen, juffrouw, heusch niet,” was het antwoord, nu in alle oprechtheid gegeven.

„Wil ik het je dan eens zeggen?”

Het kind zag haar verwonderd aan, maar zeide niets.

„Ik was het zelve, Koba. Dit beursje is van mij. Ik kwam juist uit een winkel, toen ik opeens aan het zakje voelde trekken, en dadelijk daarop het beursje miste. Ach, weinig vermoedde ik, dat jij het mij ontstolen hadt. Ik liep juist aan je te denken. Arm kind! hoe kon je toch zoo iets doen?”

Koba was hevig verschrikt, toen zij dit hoorde; en de gedachte dat zij juist haar, die altijd zoo vriendelijk voor haar geweest was, dit onrecht had aangedaan, drukte als lood op haar hart. Zij barste opnieuw in tranen uit, en riep: „O, juffrouw! ik wist niet dat u het was, anders had ik het niet gedaan, al had ik nog zoo'n honger. O, was het maar een ander geweest, dan zou het niet half zoo erg zijn!”

„Ja, Koba, het zou toch even slecht zijn geweest. Stelen is zonde, of je het den een of den ander ontnemt. Je weet wel dat Dina Hakfeld ziek was? Zij is verleden week gestorven. Maar zoo dat u eens gebeurd ware, wat zou er dan van je geworden zijn? Zij is naar den hemel gegaan; want zij had den Heer lief, en was Hem gehoorzaam; maar je weet dat er in den bijbel staat, dat dieven en leugensprekers niet zullen komen in die mooie stad met gouden straten.”

„Ach, juffrouw, het was voor brood!” riep de kleine met hartstochtelijke droefheid uit. „Ik heb er elken dag alleen maar een klein broodje voor gekocht. Maar ik zou het nooit gedaan hebben, als ik geweten had dat het van u was. O, ik weet wel dat ik heel slecht ben!”

„Als je dat weet, kindlief, en er berouw over hebt, zal de Heer het je zeker vergeven. Bid er Hem om. Hoe groot onze zonden ook zijn, de Heere Jezus is machtig ons er van te verlossen. Hij heeft nooit iemand weggezonden, die met berouw tot Hem kwam. Hij wil je een rein hart geven, als je het Hem vraagt. Zal je dat doen, Koba?”

„Ja, juffrouw,” antwoordde het meisje.

Toen opende juffrouw Elsink het beursje, en zag dat er inderdaad nog slechts weinig uitgenomen was.

„Waarom droeg je het niet in je zak?” vroeg zij.

„Omdat ik bang was dat vrouw Jasper het daar vinden zou. Zij zoekt altijd mijn zak na, als ik thuis kom; en ik wist dat zij het mij zou afnemen, als zij het vond.”

Juffrouw Elsink had zich in langen tijd niet zoo bedroefd gevoeld als thans, zelfs niet toen zij op dien morgen na Dina's dood die treurende ouders ontmoette; want de tranen over het afgedwaalde kind zijn smartelijker dan die over het afgestorvene. Er moest iets aan het weesje gedaan worden; het moest terecht gebracht worden, en zij was daaromtrent ook

niet zonder hoop. Maar dat kon niet geschieden, zoolang het in die omgeving bleef. Wat haar te doen stond wist zij nog niet; maar wel wist zij, dat zij haar geen uur langer bij vrouw Jasper zou laten. Liever wilde zij haar zoolang bij zich in huis houden, tot zij een geschikte verblijfplaats voor haar zou gevonden hebben. Zij zou vast beginnen met vrouw Jasper het noodigste hieromtrent te gaan meedeelen, en twijfelde niet of de Heer zou haar verder aanwijzen, hoe hierin te handelen.

„Mietje,” sprak zij tot de dienstmaagd, die intusschen weer in de keuken gekomen was, „ik ga even uit. Houd dit meisje zoolang bij u tot ik terugkom, en als de soep klaar is, schep haar dan een warm bord op. Gooi die vuile jurk maar weg, die behoeft ze niet meer aan te hebben.”

Ofschoon Mietje er natuurlijk niets van had durven zeggen, was zij toch in het eerst met het bezoek van dat morsige kind in haar zindelijke keuken niet bijzonder vereerd, maar toen zij de kleine daar nog altijd in haar nieuw pakje zag, begon zij er toch wat meer mede verzoend te raken.

„Nu,” sprak zij, zoodra haar meesteres vertrokken was, „ik kan niet anders zeggen dan dat die jurk je goed staat. Je bent wel een dubbeltje meer waard dan toen je hier pas binnen kwam. Kom eens hier! Daar is water. Wasch nu eens flink je gezicht en je handen. Zie zoo, nu zie je er uit als een fatsoenlijk mensch. Daar! eet nu die soep maar op, dan zal ik meteen den zoom van je jurk wat uitlaten; ik heb nu toch juist niet veel te doen; dan is het klaar tegen dat de juffrouw thuis komt. Had ik nu geen gelijk toen ik zei dat het je niet berouwen zou als je meê gingt?”

Daarop zette zij haar de geurige soep voor, en onder het genot daarvan scheen Koba voor het oogenblik haar leed geheel te vergeten.

IV.

EEN BEZOEK OP HET BEUKENHOFJE.

Juffrouw Elsink had zich dan op weg begeven, en dacht er over hoe zij vrouw Jasper het best aan het verstand zou brengen, dat Koba Vonk niet meer bij haar zou terugkomen,

zonder daardoor haar toorn op te wekken; want dat zij het meisje niet uit liefde, maar slechts uit baatzucht en eigenbelang had opgenomen, en dus ongaarne afstand van haar zou doen, daarvan was zij zoo goed als zeker.

Niet ver van haar woning ontmoette zij vrouw Hakfeld, die juist het uur waarop haar man 'smiddags thuis was, waarnam, om eenige boodschappen te doen; want er was nu niemand anders meer in huis, die op de kinderen kon passen.

„Hoe gaat het, vrouw Hakfeld?” vroeg juffrouw Elsink, die haar staande hield.

„Ach, stilletjes, juffrouw, dat kunt u wel begrijpen. Of ik het mij verbeeld, weet ik niet, maar het is alsof de kleintjes ook veel stiller zijn, nu hun zusje niet meer met hen zingt en speelt. U weet het niet hoe leeg het in huis is. Ik begin mijn Dientje elken dag meer te missen. Ik weet niet hoe ik er nog overheen zal komen.”

„De Heer geeft kracht naar kruis, vrouw Hakfeld. Hij zal u het leed helpen dragen.”

„Ach ja, juffrouw, dat is ook het eenige wat mij moed geeft. Maar het valt mij toch hard. En niet alleen dat ik dat vriendelijk gezichtje om mij heen mis, maar ik ben met mijn dagelijksch werk ook zoo uit mijn doen. Zooals u weet, ging ik een groot gedeelte van de week uit werken. Ik kon dat gemakkelijk doen, want Dientje was net zoo'n huismoedertje. Maar dat vervalt nu natuurlijk ook. Mijn man moet toch zijn eten hebben als hij 's middags thuis komt; en wie zou ook op de kleintjes passen? En het is toch noodig dat ik er wat bij verdien, want het weekgeld van mijn man is 's winters veel te klein om van te leven. Ik kan u zeggen dat ik geen raad weet.”

„Kunt ge niet iets anders bij de hand nemen, waarbij ge niet noodig hebt uit te gaan? Wasschen en strijken, bij voorbeeld?”

„Ja, juffrouw, daar had ik ook al over gedacht, maar mijn huisje is er niet voor geschikt. Ik woon daarvoor veel te klein; ik zou niet weten hoe ik het goed zou moeten droog krijgen. Ik zou dan moeten verhuizen, en een grootere woning kost weer meer geld.”

„Ja, daar hebt ge gelijk in. Als ge eens wat naaiwerk zaagt te krijgen?”

„Ach, juffrouw, u zult wel zeggen: niets deugt ook voor je, maar mijn handen staan beter tot werken dan tot naaien. Ik houd mijn eigen boeltje wel heel en knap, dat weet u, maar men moet toch al heel goed met de naald overweg

kunnen, om er wat meê te verdienen, en, tegen u gezegd, zoo heel vlug gaat het mij niet van de hand."

"Hoor eens, vrouw Hakfeld, er staat zulk een lief versje in Psalm 42, dat is juist voor u geschikt: Maar de Heer zal uitkomen geven. Ge moet dat eens lezen als ge thuis komt. Ge zult misschien wel denken, dat het voor mij gemakkelijker is te troosten, dan voor u om getroost te worden; maar het staat er toch niet voor niet: Roep Mij aan in den dag der benauwdheid, Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eeren; Zoek den Heer veel in het gebed, en de verhooring zal niet achterwege blijven, al komt die ook niet altijd op de wijze, waarop wij haar verwachten. En nu moet ik u nog iets vragen. Ik heb nog eenige kinderrokjes te naaien, die vóór Kerstmis klaar moeten zijn; dat is nog al een gemakkelijk werkje; en ook nog een paar kousjes te breien. Zoudt ge dat voor mij willen doen?"

"Asjeblieft, juffrouw; wat gaarne. Mijn Dientje kon ook al zoo netjes breien. Zij heeft laatst nog een paar groote kousen voor buurvrouw gebreid. Wat was zij blij toen zij mij haar eerst verdiend geld thuis bracht. „Moeder,” zei ze, „daarvoor moet u nu eens een mooi, nieuw schort voor u koopen.” En de tranen kwamen de arme vrouw in de oogen.

"Uw lieve Dientje heeft het nu beter dan wij," sprak juffrouw Elsink, terwijl zij vrouw Hakfeld op den schouder klopte; „zij heeft nu engelenwerk te verrichten. Maar wij hopen dat het ook eenmaal ons deel zal zijn, nietwaar? Nu, ik zal u dezen middag het naaiwerk zenden, en dan kom ik u spoedig nog eens opzoeken, hoor!"

"Och ja, juffrouw, doe dat. Ik gevoel mij nu weer wat meer getroost," antwoordde vrouw Hakfeld; en na een wederzijdsch hartelijk „goeden dag" vervolgden beiden hun weg.

"Die arme vrouw," dacht juffrouw Elsink onder het voortgaan. „Ik wenschte dat ik haar raad kon geven. Ik kan begrijpen hoezeer zij haar dochtertje mist. Wat een verschil bestaat er toch in de wereld. Dina bezat teedere ouders, die haar liefhadden en betreuren, en de arme Koba heeft niemand in de wereld, en wordt mishandeld en verwaarloosd. En zie, het kind dat onmisbaar scheen, wordt weggenomen, terwijl het andere schijnbaar overschiet. Maar toch is het slechts in schijn. De Heer weet wat goed is. Dina's werk was zeker afgedaan, maar Koba heeft stellig op aarde nog eene taak te vervullen. Wist ik maar wat ik met het kind moest aanvangen!"

Terwijl dit alles in haar omging, scheen haar opeens iets in te vallen. Haar gelaat helderde op. „Ja," sprak zij in

zichzelve, „dat moest ik doen! Ik moest vrouw Hakfeld vragen het meisje bij zich in huis te nemen, tegen een wekelijksche vergoeding. Koba is elf jaar; zij heeft in den laatsten tijd bij haar vader ook al eens wat in het huishouden moeten doen, en is daarin misschien niet onbedreven. Zij zou 's middags het eten kunnen warmen en op de kinderen kunnen passen: en dan kon vrouw Hakfeld haar werkhuisen weer waarnemen. Als ik het kind dan ook kleeedde, zou zij er volstrekt geen schade bij hebben, en dan waren wij beiden geholpen. Ik zal het haar in ieder geval voor slaan. Misschien wil zij het doen.”

Met een verruimd hart zette zij haar tocht voort door een menigte straatjes, waarin zij, zonder herhaald vragen, zeker haar weg niet gevonden zou hebben. Als zij nu maar eerst het Beukenhofje had, dan zou de rest wel volgen. En zoo was het ook. Reeds van verre zag zij den naam met groote letters boven het ronde poortje geschreven, dat naar het hofje leidde; en een kleine jongen, die aan den ingang stond, wees haar op haar verzoek het huisje van vrouw Jasper.

Zij klopte aan. De deur werd geopend door een korte, dikke vrouw, die gevolgd werd door een meisje, waarschijnlijk haar dochttertje, want het zag er even gezond en welgedaan uit als zij, had dezelfde brutale oogen, en droeg daarenboven Koba's jurk, die juffrouw Elsink terstond herkende.

„Zijt gij vrouw Jasper?” vroeg zij.

„Jawel juffrouw,” was het antwoord.

„Ik wilde u wel eens spreken.”

„Zoo, juffrouw.”

Er volgde evenwel geen uitnoodiging binnen te gaan, hetgeen juffrouw Elsink volstrekt niet speet; want zij verkoos de frissche buitenlucht boven den benauwden walm, die haar uit het niet zeer helder vertrek tegenkwam.

„Ik kwam u spreken over het meisje, dat bij u inwoont, Koba Vonk. Zij gaat bij mij op de Zondagschool, maar ik heb haar nu driemaal gemist. Ze zeide mij dezen morgen, dat gij niet verlangdet dat zij gaan zou. Is dit zoo?”

„Nu ja,” was het niet zeer vriendelijk antwoord, „als zij het nu toch gezegd heeft, kan ik het u even goed zeggen. U begrijpt, juffrouw, den tijd dat zij bij u zit, kan ik haar niet gebruiken, en zij moet ook wat doen voor den kost, zoolwel als ik.”

„Maar de Zondag is een rustdag, waarop wij toch licht één uur kunnen afzonderen, om in het bijzonder aan de belangen onzer ziel te wijden, niet waar?”

„Ja, juffrouw, dat is goed voor menschen zooals u, maar wij hebben geen tijd om daaraan te denken.”

„Neen, vrouw Jasper, dat geldt iedereen; rijk en arm, oud en jong; omdat allen eene ziel hebben, die zij behouden of verliezen kunnen; en het is noodig dat wij onze kinderen daar ook vroeg op wijzen. Een kind vereischt veel zorg als men het goed wil opvoeden. Ge moest Koba niet zoo den geheelen dag op straat laten loopen.”

„Wel juffrouw, u hebt goed praten; maar als zij niets verdient, kan ik haar niet te eten geven. Ik kan haar toch niet voor niemandal houden! We hebben het zelf al schraal genoeg.”

„Ja, dat begrijp ik zeer goed,” sprak juffrouw Elsink, die dit anders aan de dikke, roode wangen der vrouw niet gezegd zou hebben. „Verdient zij nog al wat?”

„Weinig juffrouw, heel weinig. Ik moet er nog veel op toeleggen; geloof dat maar!”

„Dus kunt ge het meisje niet onderhouden van hetgeen zij verdient?”

„O, juffrouw, het lijkt er niet naar!” antwoordde de vrouw, die vriendelijker werd, naarmate zij begon te hopen, dat er mogelijk van die dame, die zooveel belang in het kind scheen te stellen, wel wat te halen zou zijn. „Ik heb zelf medlijden met het arme schaap; maar wat kan ik er aan doen? Wij deelen maar gelijk op; ik denk maar: wij een stukje minder en zij een stukje meer. Ik geef haar evenveel als mijn eigen kind hier,” ging zij voort, op het roodwangige meisje wijzende, dat nog altijd naast haar stond, en juffrouw Elsink met groote oogen en open mond onafgebroken aanstaarde.

„Nu, het is goed dat ge er zoo over denkt,” liet de dame er op volgen, ofschoon zij hier weer duidelijk zag, dat denken en doen twee geheel verschillende dingen zijn, en het zeer betwijfelde of vrouw Jasper wel een recht begrip had van het woord „evenveel.” „Maar het schijnt met dat al toch een heele zorg voor u; ge zoudt er u zeker wel gaarne van ontheven zien?”

„O, zeker juffrouw! Want, zooals ik zeg, ik moet er veel op toeleggen.” En met begeerige blikken sloeg zij elke beweging der dame gade, in de hoop spoedig de geldbeurs te zien verschijnen.

„Juist, dat dacht ik wel,” zei juffrouw Elsink. „Dan zal het u zeker wel genoegen doen, als ik u zeg, dat ik de zorg voor het weesje verder op mij zal nemen.”

„O, juffrouw, u is wel goed!” antwoordde vrouw Jasper, nog albijd in de meening, dat die zorg slechts in geld zou

bestaan, en het kind toch onder haar dak zou blijven; en in stilte wenschte zij zich reeds geluk met dit buitenkansje, en dat zij die zaak zoo goed had aangelegd.

„Zie eens hier,” ging juffrouw Elsink voort, de vrouw eenige geldstukken gevende, „dit is eene tegemoetkoming voor hetgeen gij aan het meisje te koste hebt gelegd. Ik zal u heden nog het mandje met koopwaar laten terugbezorgen, en dan hebt ge u verder niet meer over haar te bekommeren.”

Zoo had vrouw Jasper het echter niet gemeend.

„Maar, juffrouw!” sprak zij, terwijl zij opeens al hare ge-
maakte vriendelijkheid verloor, „het kind kan wel bij mij
blijven, als ik maar genoeg geld heb om haar te onderhouden.
Ik zal haar ook wel naar de Zondagschool laten gaan, als
u dat wilt.”

„Daaraan twijfel ik niet,” hernam juffrouw Elsink; „maar
ik wilde het meisje gaarne onder mijn toezicht hebben, en
dit zou zeer moeilijk voor mij zijn, als zij bij u bleef, daar
gij zoo ver uit mijne buurt woont. Wij zullen het dus maar
houden, zooals ik gezegd heb. Na alles wat ik van u vernomen
heb, dunkt mij dat gij hier niets tegen kunt hebben.
En nu, vrouw Jasper, wensch ik u een goeden dag.”

Vrouw Jasper kon nu geen woorden genoeg vinden om
haar toorn lucht te geven; want met het kind zag zij zich
tevens een goede winst ontnomen. Zij bedwong zich echter,
met het oog op de pas ontvangen geldstukken, en vergenoegde
zich met de dame, die zich inmiddels verwijderde, op ruwen
toon na te roepen:

„Je hoeft anders niet te denken, dat ze het niet goed
bij mij had! De meid heeft zeker veel kwaad van mij verteld,
en gezegd dat zij niet te eten kreeg! Maar zoo gaat het als
je de menschen goed doet!”

„Komt Koba niet meer bij ons terug, moeder?” vroeg het
kleine meisje. „Nu zal ik wel zooveel kaas en spek niet meer
krijgen, en geen koffie met suiker ook.”

„Houd je mond, zeg ik je!” schreeuwde de moeder, terwijl
zij het kind bij den arm naar binnen duwde, en de deur met
veel geweld achter zich dicht sloeg.

„Buurvrouw Jasper is zeker kwaad, en nu moet dat arme
schaap het weer ontgelden,” zei een buurman, die kort daarop
het huisje voorbijging, en het kind hevig hoorde schreien.
„'t Is me er eentje, als ze begint!”

UITKOMST.

Er viel juffrouw Elsink een pak van het hart, toen zij het Beukenhofje achter zich had, en nu voor goed wist, dat ook Koba daar niet meer zou terugkeeren.

Nu naar de nette, vriendelijke woning van vrouw Hakfeld.

In haar verbeelding zag zij het weesje daar reeds geplaatst. Zij geloofde zeker, dat de Heer haar die vrouw juist op dat oogenblik had doen ontmoeten, en dat Hij haar pogingen ook verder met een gunstigen uitslag zou bekroonen; want, had zij vrouw Hakfeld niet gezien, en had deze haar niet opnieuw met haar tegenwoordige moeilijkheden bekend gemaakt, dan zou zij wellicht niet gedacht hebben aan hetgeen haar voor beiden toch zoo geschikt voorkwam; en in dit vertrouwen klopte zij aan.

Welk een verschil tusschen deze woning en die, welke zij zoo pas verlaten had.

„Wel, vrouw Hakfeld!” sprak zij bij het binnentreden, „ge hadt zeker niet gedacht, mij zoo spoedig weer te zien. Maar ik heb een verzoek aan u. Ge kunt mij uit den nood helpen.”

„Is 't waar, juffrouw?” zei vrouw Hakfeld. „Nu, als ik dat kan, wil ik het gaarne doen ook. U hebt mij toch zoo dikwijls uit den nood geholpen.”

„Maar het is nog al veel wat ik u te vragen heb, en wel waard, dat ge er eens goed over nadenkt,” hernam juffrouw Elsink, en verhaalde haar toen de gansche geschiedenis van de arme Koba.

„Ik zal u natuurlijk iedere week het kostgeld betalen, en ook hare kleederen voor mijne rekening nemen. Alvorens haar echter tot u te zenden, wil ik haar eerst eenige dagen bij mij houden, en eens zien hoe zij zich gedraagt. Zij kan in dien tijd Mietje in haar werk helpen, en van haar de noodige terechtwijzingen ontvangen. Als alles goed gaat, zal het voor het kind een uitkomst, en voor u ook een verlichting wezen.”

„Ja, juffrouw, u hebt gelijk. Ik zou het meisje wel kunnen gebruiken. Maar ach!” en hier begonnen haar tranen weer rijkelijk te vloeien, „het zal mij toch zoo hard vallen, de plaats van mijn Dientje door een ander te zien innemen.”

„Ja, ik begrijp u volkomen, goede vrouw. Ik heb daarover ook gedacht. Maar laat ons de zaak ook eens van den anderen kant bezien. Zou de Heer u misschien willen gebruiken, om het verlaten weesje tot moeder te zijn? En hoe zou uw kleine Dientje er over denken, als gij het haar kondt vragen? Zij had een liefhebbend hart, en zou zeker verheugd zijn te weten, dat de plaats, die zij verlaten heeft, nu de schuilplaats is geworden van een arm kind, dat ook wederkeerig hare moeder tot hulp is.”

„Ach ja, juffrouw, ik geloof dat u gelijk hebt. Het lieve kind heeft er in hare ziekte wat over getobt, dat ik het zoo druk had en zij mij niet helpen kon. Ik zal er met mijn man over spreken, zoodra hij thuis komt, en u zoo spoedig mogelijk het antwoord brengen.”

„Goed, vrouw Hakfeld, doe dat; en vergeet niet bij al wat gij doet of u voorneemt, te beginnen met de bede: Heer, wat wilt Gij dat ik doen zal? En als ge den wil des Heeren doet, moogt gij steeds op Zijn zegen hopen.”

Toen nam juffrouw Elsink afscheid, en vertrok; zij kwam in veel opgewekter stemming thuis dan zij was uitgegaan. Koba was intusschen in de warme keuken door de lekkere soep zoo verkwikt, dat de kleur weer een weinig op de bleeke wangen was teruggekeerd; en onder het vroolijk gesnap van Mietje had haar droefgeestig gezichtje zelfs eene uitdrukking van vroolijkheid verkregen, die in geluk veranderde, toen juffrouw Elsink haar zeide, dat zij nooit meer naar vrouw Jasper behoefde te gaan, en de eerstvolgende dagen in haar eigen woning mocht blijven.

Eerst kon zij het maar niet gelooven; doch toen zij zag, dat haar mandje weggebracht en er op Mietjes kamertje een bed voor haar in orde gemaakt werd, begon zij te begrijpen dat het geen droom, maar alles werkelijkheid was; en vóór zij dien avond ging slapen, deed zij, wat zij gedurende haar verblijf bij vrouw Jasper nimmer gedaan had, — zij bad. Zij bad dat de Heer haar zonden vergeven en haar zijn kind maken mocht; en zij sliep in met de gedachte aan de laatste les, die zij op de Zondagschool geleerd had: „Al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw; al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.”

Reeds den volgenden morgen kwam vrouw Hakfeld aan juffrouw Elsink zeggen, dat zij de zaak met haar man besproken had, die er geen bezwaar in zag en er mede tevreden was, zoo zijzelve er niets tegen had. Van haar kant meende

zij, dat zij het licht eens kon probeeren; en toen Koba daarna werd binnengeropen, en, van het hoofd tot de voeten in nieuwe kleeren gestoken, zoo helder en frisch voor haar stond, moest zijzelve bekennen, dat zij er nu niet half meer zoo tegen opzag een vreemd kind in huis te nemen, als voordat zij haar gezien had; en eindigde met te zeggen, dat de juffrouw het meisje dan maar zenden moest, zoodra zij het goedvond.

Koba had ook een aangenamen indruk van haar nieuwe pleegmoeder ontvangen, en deed haar uiterste best in de keuken bij Mietje, die dan ook meer dan eens tot haar meesteres zeide, dat het een handig dingetje was, en zij wel zien kon, dat ze gewoon was te werken. Alles ging nog wel niet geheel naar den eisch, maar met een goeden wil zou zij het wel leeren.

Juffrouw Elsink liet haar ook nu en dan binnen eenig werk verrichten. Zij bevond haar altijd even gewillig en oplettend, en geloofde dat er onder de goede, verstandige leiding van vrouw Hakfeld, wel iets van het meisje zou terecht komen. Zij verzuimde dan ook niet, Koba haar nieuwe plichten op het hart te drukken. Zij zeide hoe bedroefd Dina's ouders nog waren over het verlies van hun dochtertje, en hoe aangenaam het nu voor haar zijn zou, te denken, dat de Heer haar gebruiken wilde, om die ouders te troosten en op te beuren, en hun het werk te verlichten; en Koba van hare zijde beloofde dit alles trouw ter harte te nemen.

Juffrouw Elsink had het meisje nu een geheele week onder haar nauwlettend toezicht gehad, en gedurende dien tijd niet den minsten schijn van oneerlijkheid bij haar ontdekt. Zij vond haar wel berekend voor de taak, die haar wachtte, en dus nu de tijd gekomen, om haar naar haar nieuwe pleegouders te brengen. Zij wilde dit zelve doen, en wel op den avond vóór Kerstmis, omdat zij het eigenaardig vond, dat het weesje het blijde Kerstfeest zou vieren temidden harer nieuwe huisgenooten, in de woning, die zij hoopte dat voor langen tijd de hare zou zijn.

„Koba,” sprak juffrouw Elsink kort vóór haar vertrek, terwijl zij haar het bewuste beursje toereikte, „hier is mijn beursje. Ik geef het je thans met alles wat er in is, voor het werk, dat je in deze week voor mij hebt verricht. Je moogt het voortaan als uw eerlijk verdiend eigendom beschouwen, en behoeft het nooit meer voor iemand te verbergen. En zoo je ooit weer den lust in je voelt opkomen, je het goed van anderen toe te eigenen, waarvoor ik echter van harte hoop dat de

Heer je zal bewaren, laat dan het gezicht hiervan je al het gebeurde in herinnering brengen en je aansporen het goede pad niet meer te verlaten."

"O, neen, juffrouw!" riep Koba, die luide begon te schreien op het gezicht van het beursje. "Neen! neem het asjeblieft weg! Ik kan het niet aanzien. Ik zou mij niet gelukkig voelen, zoolang ik het in mijn bezit had, ook nu gij het mij zelve geeft. Ik was juist zoo blij dat u het weer terug hadt. O, neem het weg! Ik kan het niet zien!" En hevige snikkend wendde zij het hoofd af, terwijl zij de handen stijf tegen de oogen gedrukt hield.

Juffrouw Elsink was diep getroffen over de gevoeligheid van het meisje. Dit toch was wel het beste bewijs voor haar eerlijkheid. Zij wilde er dan ook niet verder bij haar op aandringen, en dankte den Heer voor de gunstige verandering, die zij aanvankelijk bij haar kleine beschermeling mocht opmerken, terwijl zij Hem bad haar verder voor alle verzoeking te bewaren.

Tegen den avond bracht zij Koba naar de plaats harer bestemming. Het was buiten donker en koud; maar in het kleine, huiselijke kamertje brandde de lamp en knapte een vroolijk vuurtje.

"Moeder, daar is de nieuwe zus!" riep Jantje, die reeds uitgekleeft op moeders schoot zat, en niet naar bed wilde gaan, vóór hij Koba gezien had. "Nu kan zij mij meteen in slaap zingen, zooals Dientje; niet waar, moeder?"

Die eerste woorden van den kleinen jongen deden Koba reeds goed, en het verbond van vriendschap met hem was van dat oogenblik af gesloten. Ook op juffrouw Elsink maakte die nauwelijks verstaanbare kindertaal een aangename indruk: want zij bemerkte er uit dat de arme wees niet als een vreemde indringster, maar als een verwachte huisgenoot werd beschouwd.

Maar al gevoelde Koba zich in haar nieuwe omgeving ook terstond tehuis, zingen kon zij in die eerste oogenblikken toch niet. Doch dit was ook niet noodig. Jantje scheen te willen toonen, dat men hem voor een enkele maal even goed in slaap kon spreken als zingen; want nadat hij zich af en toe nog eens had doen hooren, was hij onder het algemeen gesprek op moeders schoot ingeslapen.

Ook door vrouw Hakfeld en haar man, die juist van zijn werk was gekomen, was Koba hartelijk ontvangen; en toen juffrouw Elsink niet lang daarna vertrok, was zij dankbaar en verheugd, het kind in zulke goede handen te kunnen achterlaten.

VI.

OP HET KERSTFEEST.

Den volgenden dag gevoelde juffrouw Elsink zich zeer gelukkig gestemd.

Het was Kerstmis, en dat feest vierde zij niet alleen in naam, maar ook in de daad; en hoe ouder zij werd, hoe beter zij den inhoud verstond van dat rijke Kerstevangelie: „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.”

's Morgens was zij in Gods Huis verkwikt door de oude en toch altijd nieuwe geschiedenis van de geboorte des Heilands, en had zij met haar gansche hart meêgezongen:

Hij heeft gedacht aan Zijn genade:
 Zijn trouw aan Isrel nooit gekrenkt;
 Dit slaan al 's aardrijks einden gade.
 Nu onze God Zijn heil ons schenkt.
 Juich dan den Heer met blijde galmen;
 Gij gansche wereld, juich van vreugd,
 Zing vroolijk in verheven psalmen
 Het heil, dat d' aard in 't rond verheugt.

En 's middags, ofschoon het geen Zondag was, zou zij hare kinderen, zooals zij ze noemde, weer rondom zich vereenigd zien; want zij wilde het Kerstfeest nooit laten voorbijgaan, zonder die kleinen toe te spreken; en, zooals vroeger gezegd is, had zij hun ook iets te geven.

De kinderen lieten zich niet wachten; en op het bepaalde uur waren zij allen weer op hunne gewone plaatsen in de warme tuinkamer te vinden. Nu noemde juffrouw Elsink het kringetje weer compleet; want Koba Vonk was er ook bij, en de kleine Dina, schoon niet in hun midden, vierde toch daarboven het Kerstfeest mede. Ja, nog eens, juffrouw Elsink gevoelde zich dien dag recht gelukkig.

Zij vertelde den kleinen toch zoo gaarne van de liefde des

Heeren. „Lieve kinderen,” zoo sprak zij, „de Heere Jezus de Koning der koningen, Wien hemel en aarde toebehoort, is eens als een arm, hulpeloos Kindje op aarde gekomen, om ook u, zoo gij Hem slechts liefhebt, voor eeuwig gelukkig te maken. Ja,” ging zij voort, terwijl zij haar oog vol liefde op Koba liet rusten, „Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was. Die blijde boodschap zongen de engelen in het veld, en de herders vertelden het over, en ieder, die den Heer lief heeft, moet dat ook, zooveel hij kan, aan anderen vertellen; want Hij wil dat allen, kleinen en grooten, het weten zullen. En dat de Heer ook de Zaligmaker van kinderen is, dit hebben wij nu weer pas aan Dina Hakfeld gezien. Zij geloofde in den Heere Jezus, dat is: zij had Hem lief, zij had Hem haar hart gegeven, en vertrouwde op Hem; en nu heeft Hij haar bij Zich in den hemel genomen, waar zij nu Kerstfeest viert, veel beter dan wij het hier kunnen doen.”

Daarop bracht zij hun nogmaals de boodschap over, die het stervend vriendinnetje voor hen had achtergelaten, „en,” voegde zij er bij, „gij kunt nooit te vroeg beginnen om den Heer te zoeken, want Hij heeft gezegd: Ik heb lief die Mij liefhebben, en die Mij vroeg zoeken zullen Mij vinden.” En toen zongen zij dat lieve versje:

Daar boven juicht een groote schaar
Van kind'ren om Gods troon;
Verlost van zonde en van gevaar;
Zij zingen 's Vaders Zoon.

Hoe kwamen ze in dat heerlijk oord?
Zij hoorden Jezus stem,
Geloofden in zijn dierbaar Woord,
En gaven 't hart aan Hem.

Nu mogen ze eeuwig bij den Heer,
En bij zijn Eng'len zijn.
Nu woont in hen geen zonde meer;
Nu deert hun leed noch pijn.

Wij wenschen ook daarheen te gaan.
Naar 't oord van rust en vrede.
Och, lieve heiland! neem ons aan.
Dan zingen we eenmaal met.

Dan klinkt ons lied: „Den Heer zij prijs,
Die aan het kruishout stierf,
En in het hemelsch Paradijs
Een plaats voor ons verworft!”

Zij bleven dien middag langer dan een enkel uurtje, want juffrouw Elsink had veel gesproken en vooral hadden zij veel gezongen. Van Houten's cacao had zich weer best laten smaken, evenzoo de andere versnaperingen; en toen ten slotte ook de geschenkjes waren uitgedeeld, keerden de kleinen gelukkig en tevreden huiswaarts, om te vertellen wat zij gehoord en te laten zien wat ze gekregen hadden.

Toen Koba haar pakje opende, vond zij daarin, behalve een mooien, grooten Bijbel, ook nog een nieuw beursje. Juffrouw Elsink had er met opzet een uitgezocht, dat geheel van het hare verschilde, opdat het eene haar niet te veel aan het andere zou doen denken. De eenige overeenkomst bestond alleen daarin, dat het voor hetzelfde doel bestemd was, namelijk om geld in te dragen; en aan dat doel beantwoordde het reeds terstond, want juffrouw Elsink hield niet van een leegje beurs.

Kleine Dina had haar aardsch Kerstgeschenk niet kunnen ontvangen; want zij had met het aardsche afgedaan. Toch had zij het niet minder dan de andere kinderen verdiend, en kon juffrouw Elsink haar niets meer geven, dan wilde zij het in haar plaats het kleine broertje en zusje doen.

Wat waren die kleintjes gelukkig, toen de dame 's middags bij hen kwam, en voor ieder een mooi stuk speelgoed mebracht; en dan die lekkere koek en die groote sinaasappel, dien de kleine Jan nauwelijks in zijn handjes kon houden! En toen zij daarbij hoorden, dat zij dit beschouwen moesten als een geschenk van hun zusje in den hemel, riepën zij:

„Moeder, moeder! van Dientje! Dat is lief van haar, dat zij Boven nog aan ons denkt!”

„Ja,” sprak juffrouw Elsink, zich tot de moeder wendende, „het is een geschenk van haar; zij heeft het voor de kleinen verdiend. Zoo dikwijls zij bij mij was, heb ik altijd veel genoeg van het lieve kind gehad, en,” voegde zij er bij, op Koba wijzende, die zoo oprecht in het geluk der kleinen deelde alsof zij hun eigen zusje was, „dit is Dina's kerstgeschenk aan u, niet waar?”

„Ja juffrouw,” antwoordde vrouw Hakfeld; „sedert dezen morgen beschouw ik het ook zoo. O ik heb van nacht toch zoo'n heerlijken droom gehad. Het was mij opeens, alsof ik den hemel zag opengaan, en ik mijn kind zag verschijnen, maar zooals ik haar op aarde nooit gezien heb. Haar gezichtje straalde, en zij droeg een lang wit kleed, zoo wit en rein als ik het niet zou kunnen wasschen. Zij zong: „Eere zij God in de hoogste hemelen, vrede op aarde, in de menschen een wel-

behagen." Maar zij deed het veel mooier dan zij het ooit hier op aarde heeft gedaan. O, ik hoor het nog! En toen zei zij, met haar zelfde vriendelijke stemmetje: „Moederlief, ik kan niet meer bij u op aarde komen om het Kerstfeest te vieren, want ik woon nu in den hemel, en vier het daar met de engelen; maar ik geef u in mijn plaats dat arme meisje, dat geen moeder heeft. Ik zat op de Zondagschool naast haar, en had altijd medelijden met haar, omdat zij geen lieve moeder had, zooals ik. Wees gij nu haar moeder, en heb haar lief zooals mij, en wijs haar toch vooral den weg naar den hemel. Daarop hoorde ik weer datzelfde gezang, en toen was mijn kind verdwenen. O, juffrouw, u zult misschien wel denken: Nu ja, het was maar een droom, maar ik kan u zeggen dat ik Koba dezen morgen toch met geheel andere oogen aanzag. Ik meende het vóór dien tijd ook goed met haar, maar nu gevoel ik mij bepaald aan haar verbonden. En als ik nu aan mijn eigen kleine meisje denk, dan zie ik haar, niet zooals ik haar voor het laatst op aarde, maar juist zooals ik haar in mijn droom zag; en het doet mij goed, mij haar zóo voor te stellen."

„Hoor eens, vrouw Hakfeld," sprak juffrouw Elsink aangedaan, „het was wel een droom, dat is waar; doch het is ook waar, dat wij ons de heerlijkheid en vreugde der gezaligden in den hemel nooit groot genoeg kunnen voorstellen; want als het vooruitzicht op die heerlijkheid ons op aarde reeds zoo gelukkig kan maken, hoe moeten zij zich dan wel gevoelen, die haar nu reeds genieten?"

Zoo ging het Kerstfeest in die nederige woning stil en gezegend voorbij, omdat het engelenlied, ook lang na het feest, bleef voortklinken in de harten.

VII.

BESLUIT.

Het behoeft niet te worden gezegd dat juffrouw Elsink nog dikwijls haar schreden derwaarts richtte, en een wakend oog hield over het ouderlooze kind, dat nu echter in Dina's ouders

zulke vriendelijke verzorgers had gevonden, en hun, op haar beurt tot hulp en steun was. Vrouw Hakfeld werd ruim in de gelegenheid gesteld het kind behoorlijk te onderhouden, zonder daardoor haar eigen gezin tekort te doen; en na korten tijd zag Koba er zoo gezond en vergenoegd uit, dat het een lust was.

Menigmaal kwam juffrouw Elsink onverwachts, als vrouw Hakfeld uit was, en was dan niet weinig verheugd te zien, hoe netjes het meisje alles in orde hield, en hoe goed zij op de kinderen paste, die zij als eene zuster liefhad, en van wie zij den naam van „andere Dientje” had gekregen. Vrouw Hakfeld had ook altijd veel goeds van haar te vertellen, en zei meer dan eens dat zij het meisje niet gaarne meer missen zou.

Van haar Bijbel maakte Koba een trouw gebruik, en zij toonde meer en meer dat het haar lust was den Heer te dienen. Maar haar beursje met geld bewaarde zij zuinig. Dat kwam, behalve in de kerk en op de Zondagschool, alleen maar voor den dag als zij een of andere kleinigheid kon bedenken, waarmede zij hare huisgenooten, inzonderheid den kinderen, genoeg kon doen, en ook hield zij het nooit in den zak, als zij arme verlatenen zag, die hongerig waren en geen vriendelijk tehuis hadden.

Zoo gingen er jaren voorbij, totdat eindelijk de tijd kwam, waarop vrouw Hakfeld, door de ruimere verdiensten van haar man, niet meer uit werken behoefde te gaan. De kinderen waren intusschen ook grooter geworden, zoodat Koba zag, dat zij nu best kon gemist worden; en daar zij nu in staat was haar eigen brood te verdienen, geloofde zij dat zij de zorg voor haar onderhoud niet langer aan haar weldoenster mocht overlaten. Zij maakte vrouw Hakfeld met haar voornemen bekend, om in een dienst te gaan; en schoon deze haar veel liever bij zich had gehouden, kon zij toch niet anders dan haar plan goedkeuren.

Juffrouw Elsink zou een dienst voor haar zoeken; maar waar zou zij het meisje beter plaatsen dan in haar eigen woning, daar Mietje haar toch over korten tijd ging verlaten?

Met tranen in de oogen zagen vader en moeder Hakfeld hunne pleeglochter vertrekken, maar zij waren toch recht dankbaar, dat zij zoo dicht in hun buurt bleef, en nog meer dat zij hun woning met die van juffrouw Elsink zou verwisselen.

Daar bevond Koba zich dan weer in hetzelfde huis, waar zij jaren geleden als een arme zwerveling zoo liefderijk was opgenomen; en toen zij zich 's avonds weer in datzelfde kamertje ter ruste begaf, losten de verschillende gewaarwor-

dingen van haar hart zich op in dezen danktoon: „Loof den Heer, mijne ziel, en vergeet geene van Zijne weldaden.” Koba gevoelde zich wederom recht gelukkig. En geen wonder. Zij had wel geen betere meesteres en deze geen betere dienstmaagd kunnen vinden. Maar in haar nieuwe omgeving vergat zij ook hare pleegouders niet. Zoo dikwijls zij een uitgaansdag had, kon men haar in hunne kleine, gezellige woning vinden, haar „tehuis,” zooals zij het bleef noemen, waar zij nog altijd met dezelfde hartelijkheid ontvangen werd, omdat men haar daar had liefgekregen als een eigen dochter, en bleef beschouwen als: het Kerstgeschenk van de kleine Dina.

